

ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (Madsen) vedtages af det ærede Thing:

S. M. Petersen: I Anledning af hvad den ærede Ordfører bemærkede, skal jeg tillade mig at udtale, at naar jeg før brugte det Udtryk: „at strække Graaspurvene bort“, saa gjorde jeg det med fuldt Overlæg. Det er nemlig ikke godt for dem, som skulle have Tilfyn med, at denne Lov bliver overholdt, at see, om en Mand, naar han fhyder sin Bøsse af efter en Flok Fugle, har havt Hagel i Bøssen eller ikke. Derfor jeg eller nogen Anden, naar jeg seer, at disse Fugle i Tusinde og atter Tusindevis slaae ned i en Svødemark, gaaer hen og afflyder et Gevær, som ikke er ladet med Andet end løst Krudt, hen over Marken, uden at tage Sigte paa een eneste Fugl, og der saa kommer en Opsigtsbetjent og siger: „Du gaaer paa Sagt efter Fugle“, saa kan det vist kun lidt hjælpe at svare: „der var ingen Hagl i Bøssen“; efterat den er afflydt, kan Ophynsmanden ikke see, hvormed den har været ladet. Søvrigt støter jeg med Hensyn til, om Spurvene skulle henregnes til Sangfugle eller ikke, mere paa den Fortolkning, som er gjort gjældende af den ærede Minister og den ærede Ordfører end paa den, vi have hørt af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjær), som jeg ikke troer vil holde stik. Med Hensyn til Rævene er der, det kan jeg ikke negte, truffet ganske besynderlige Bestemmelser; efter Udvalgets Forslag til § 1 ere Rævene kun frede i Sandflugtsstrækninger, naar der i dem er foretaget Træplantninger; paa andre Steder er der altsaa tilladt at dræbe disse Dyr; men jeg kan da ikke see, hvorfor der i Slutningen af Udvalgets § 1 skal gives en speciel Tilladelse til, at Enhver i sit Huus eller Have kan fange eller fhyde Ræve — der ere de jo ikke skubfrie — det forekommer mig, at naar Rævene i Begyndelsen af Paragraphen udenfor de indhegnede og beplantede Sandflugtsstrækninger behandles som alt andet Vildt, saa behøver man ikke i Slutningen af Paragraphen at give en speciel Tilladelse til at dræbe dem. Hvad angaaer Muldvarpe, skal jeg ikke httre mig videre; end hvad jeg allerede har gjort, og jeg skal gjentage

min Opfordring til de Herrer: at stemme for, at Muldvarperne gaae ud; jeg troer nemlig, som allerede tidligere bemærket, at der ikke kan være noget Tristende for en Sagtliedhaver til at udøve sin Kunst paa Muldvarpe, men paa den anden Side troer jeg ogsaa, at Enhver maa indrømme, at de gjøre Skade, jeg vil ikke sige i alle Tilfælde, men ganske vist i enkelte Tilfælde, og da maaskee i en høj Grad.

S. Petersen: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længe. Denne Lov har jo til Hensigt at befordre og værne om Agerbruget; men skal den kunne det, saa er det fornufstigste Forslag af alle dem, der ere stillede, det, der er stillet af Udvalgets Mindretal; det er ganske vist, at jeg ikke saameget huder Loven, men jeg kan dog stemme for den, hvis dette Mindretals Forslag vedtages. Det kan gjerne være, at vi derved ville komme i Strid med Sagtliedhaveriet, som navnlig drives i den nævnte Maaned, men det er netop den Maaned, hvor der bliver pløiet meest, hvor altsaa de fleste Insekter kunne ødelægges af Fuglene, og hvor Loven saaledes vil gjøre den bedste Nytte, og det er derfor hensigtsmæssigt, naar man skal have en saadan Lov, da at sætsætte Tiden til November Maaned. Jeg skal ogsaa anbefale det af den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (Madsen) stillede Vædringsforslag, som gaaer ud paa, at Ordet „Muldvarpe“ udgaaer, og det ene og alene af den Grund, at jeg ikke kan skjønne, at det, om jeg saa maa sige, er anstændigt i en Lov at sige, at der ikke maa anstilles Sagt efter Muldvarpe — det er mig ubegribeligt, at noget fornufstigt Menneſte kunde falde paa at anstille Sagt efter disse Dyr.

Rjær: Den ærede Minister meente, at min Udtalelse om Rævene ikke hørte hjemme her ved denne Forhandling, og jeg skal heller ikke nægte, at da jeg læste § 1, saaledes som den er indstillet til Afstemning af Udvalget, troede jeg heller ikke, at Rævene vare førte ind i Loven for Andet end de beplantede Sandflugtsstrækninger; men jeg vil tillade mig at gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at naar man kommer til Slutningen af Paragraphen,